

Na vernih duš dan.

O Anica, težko je moji duši,
zavesa, vlažna solz, kali pogled očem,
in kot osamljen slepec mračna pota grem,
a pod nogami vse se ziblje, ruši.

Opre ni stopinjam mojim trudnim,
noben se cilj mi več iz dalje ne blešči,
le ta-le cilj, mogila sama, k nam hiti
s korakom trdnim, točnim, nezamudnim.

In glej, že tava bleda, sivih las
neizogibna starost k nama v vas . . .
Kaj se bojiš? . . . Zakaj hitiš?
Postoj en hip! Le en poljub oči še vroč;
večer je tu, bo kmalu črna noč! —

Misijon.

Na prižnico stopi. — Križ. Očenaš . . . Amen! —
Ko gozd pred nevihto vsa cerkev utihne
in nihče ne gane se, komaj še vzdihne.
. . . Beseda pa pada na srce ko kamen. —

Zdaj: kakor v gozdovih polnočni viharji
med gromom in strelo buče melodijo,
zvonovi pojo in orglje donijo
in v fisočih lučic iskre se oltarji . . .

Omamljen od čuvstev mogočnih potoka
kot bilka pod koso mož k zemlji se zgrudi
in skloni glavô in udari se v grudi —
in kakor otrok nebogljeni zajoka.

Nočni gost.

Na razpotji križ stoji,
k njemu potnik pozen se napravi,
tam se težki mu korak ustavi,
v sivo dalj pogled mu zastirni.

Cilj življenja, radost, moč,
vse, kar mu je nekdam milo bilo,
kar ga v boju vedno je bodrilo,
zgubil je to pozno, težko noč . . .

In ostal je z Bogom sam.
. . . Že na vzhodu se nebo je vnelo:
mračni gost stoji še pod razpelom:
no, zdaj ve, kje vodi pot in kam.

Rad. Peterlin-Petruška.